

Arrest

nr. 111 413 van 8 oktober 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Sri Lankaanse nationaliteit te zijn, op 18 juni 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 15 mei 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 8 juli 2013 met refertenummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 augustus 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 september 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. VAN LAER en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam volgens zijn verklaringen op 4 november 2011 het Rijk binnen en diende op 19 november 2012 een tweede asielaanvraag in. Op 15 mei 2013 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

1.2. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Tamil, afkomstig uit Karainagar, Jaffna. In 1990 vluchtte u samen met uw familie naar Jaffna-stad en in 1995 naar Kilinochchi (Vanni). Daar verbleef u tot 1997, toen u naar Vavuniya vertrok. In 1998 keerde u terug naar Jaffna en in 2006 vestigde u zich in Colombo, waar u toen ging studeren en daarna werk vond. U haalde er in 2007 een hoger onderwijsdiploma in Computer Networking. U was gespecialiseerd in het aansluiten van lokale gebiedsnetwerken (local area network, LAN). Nog tijdens uw studies, in januari 2006, begon u te werken in dit domein voor de firma I Zone Company, van een Tamil genaamd Piratheep, die voorheen dezelfde opleiding als u had gevolgd. U deed dit werk parttime. Op 10 juni 2006 werd u opgepakt door de politie van Saviweve tijdens een controle in Puttalam toen u met de bus terugkeerde van Jaffna naar Colombo. Er werd toen namelijk een bom aangetroffen in deze bus. Alle passagiers werden gecontroleerd, waarop 12 jongeren, waaronder ook uzelf en uw neef Nimalaruban Ganesh, apart werden genomen. U had op dat ogenblik onderdelen en gereedschap voor uw werk mee, wat u verdacht maakte. Jullie werden alle 12 opgesloten in een cel op het politiekantoor van Saviweve. De rest van de passagiers dienden in de bus te blijven. U werd toen verhoord door leden van CID (Criminal Investigation Department), waarbij u werd geslagen. Dit verhoor ging de ganse nacht door. U slaagde er gelukkig in uw tante in Colombo, Kanidah genaamd, te contacteren die goede contacten met de politie onderhoudt. Zij is manager bij de Peoples Bank. Zij heeft toen voor u en uw neef bemiddeld bij de politie, waarna het verhoor en de mishandelingen voor jullie stopten. De volgende dag werden jullie beiden uit de cel gehaald en bij de rest van passagiers op de bus ondergebracht. Vervolgens werden jullie met zijn allen, ongeveer 30 personen in totaal, naar de rechtbank van Puttalam gebracht. Die andere 10 jongeren bleven wel vastgehouden. Van wat er op de rechtbank gezegd en beslist werd, verstonden jullie geen woord. Alles vond immers in de Singhalese taal plaats. De zitting duurde ongeveer 20 minuten, waarna jullie mochten beschikken en verder konden reizen. Later vernam u van uw tante in Colombo dat de zaak werd afgesloten. Hierna ging u in 2007 aan de slag bij uw oom die een textielwinkel in Colombo uitbaatte. In januari 2011 begon u opnieuw te werken in het domein van netwerkverbindingen. U deed dit werk met drie andere jongens. Jullie bedrijf was niet geregistreerd. Jullie kregen her en der opdrachten van Tamils, dit met een frequentie van twee à drie keer per maand. Op 3 oktober 2011 was u met één van uw vennoten Saba aan het werk in de communicatiewinkel Ramachandra Communication in Vavuniya. Ze wilden de communicatiewinkel uitbreiden met internet. Rond 15.00 uur die dag kwamen drie of vier militairen deze winkel binnen en namen u mee voor ondervraging. Ze brachten u naar Joseph legerkamp in Vavuniya, waar u 10 dagen werd vastgehouden. Tijdens uw detentie werd u verhoord en zwaar fysiek mishandeld. Er werd u verteld dat u een LTTE-aanhanger was. Op de 10de dag of op 13 oktober 2011 vergaten enkele militairen evenwel uw cel op slot te doen. U slaagde er toen in uit dit legerkamp te ontsnappen via een tractor met oplegger die lege vaten kwam ophalen. U wist zich namelijk in één van deze vaten te verstoppen en zo uit dit legerkamp weg te geraken. Eens buiten het legerkamp sprong u van deze oplegger, waarna u erin slaagde te voet de woning van uw tante in Vavuniya te bereiken. U contacteerde hierop uw vader die naar Vavuniya kwam en samen reisden jullie verder met de bus naar een oom in Negombo. Tijdens deze reis gebruikte u de identiteitskaart van uw tweelingsbroer. Uw familie had tijdens uw detentie uw vertrek naar het buitenland reeds geregeld. Op 14 oktober 2011 kwam u aan in Negombo en op 15 oktober 2011 verliet u Sri Lanka met het vliegtuig en reisde u naar Singapore. U bleef ongeveer zes dagen in Singapore. Tijdens uw verblijf in Singapore werd uw tweelingbroer Premkumar thuis in Karainagar door militairen opgepakt. Hij werd voor u aanzien. Sindsdien ontbreekt elk spoor van hem. Mogelijks wordt hij ook vastgehouden in Joseph Camp. Vanuit Singapore reisde u via Dubai verder naar een onbekende bestemming. U vermoedt dat het om Italië of Rusland ging. U reisde met een Russische vliegtuigmaatschappij en hoorde de reisagent over Italië en Rusland praten. U reisde vervolgens van daaruit gedurende twee dagen met de auto tot België. U was van plan vanuit de luchthaven in Zaventem met een Nederlands paspoort verder te vliegen naar Canada, maar werd onderschept door de Belgische douane. Op 8 november 2011 diende u in België een eerste asielaanvraag in. Hierin werd op 26 oktober 2012 een beslissing tot weigering van de Vluchtelingenstatus en weigering van de Subsidiäre Beschermingsstatus genomen (technische weigering). Op 19 november 2012 diende u in België een tweede asielaanvraag in. Ter staving van uw identiteit en/of asielaanvraag legde u volgende documenten neer: uw geboorteakte en een vertaling van deze akte naar het Engels; een oude geboorteakte van uw tweelingbroer Premkumar; een recentere gecertificeerde kopie van een geboorteakte van Premkumar en een vertaling van deze akte naar het Engels; een foto waarop u en uw tweelingbroer staan afgebeeld; een gecertificeerde kopie van de geboorteakte van uw oudere broer Piratheepan en een vertaling van deze akte naar het Engels; uw oude studentenidentiteitskaart; een kopie van uw identiteitskaart; uw schoolattesten en -diploma; een brief van uw advocaat, meester Mieke Van Laer, d.d. 15 november 2012; artikels die betrekking hebben

op de detentie sinds 2009 en het overlijden in 2012 van uw neef Nimalaruban Ganesh; een document van de Tracingaanvraag die u via het Belgische Rode Kruis deed voor uw broer Premkumar en een document van de klacht ingediend bij de Human Rights Commission of Sri Lanka naar aanleiding van de arrestatie van uw neef Tharmalingam Tharvaruban.

B. Motivering

Na grondig onderzoek van alle door u ingeroepen asielmotieven en de stukken in uw administratief dossier stel ik vast dat ik u noch de status van vluchteling noch het subsidiair beschermingsstatuut kan toekennen. U bent er immers geenszins in geslaagd een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat een aantal elementen met betrekking tot de door u voorgehouden reisweg van Sri Lanka naar België en de daarbij gebruikte reisdocumenten de geloofwaardigheid van uw asielrelaas in zeer ernstige mate ondermijnen. Zo verklaarde u tijdens uw gehoor op het Commissariaat-generaal tijdens deze reisweg vanuit Dubai in het bezit van een vals groenkleurig paspoort en identiteitskaart naar een onbekende bestemming in of rond Europa te zijn gevlogen, van waaruit u over de weg verder reisde naar België (gehoorverslag CGVS, p. 7). Dit paspoort bevatte uw ware identiteitsgegevens. Deze identiteitskaart vermeldde dan weer dat u niet kan praten. Bevreemdend is evenwel dat u niet wist welke nationaliteit dit paspoort had. U zou hiernaar nooit goed gekeken hebben op het paspoort en werd hierover evenmin ingelicht door de reisagent die met u reisde (CGVS, p. 7). Ook het land van afgifte van de toen door u gebruikte identiteitskaart was u onbekend (CGVS, p. 7). Over de luchtvaartmaatschappij waarmee u reisde, herinnerde u zich slechts dat het een Russische maatschappij was (CGVS, p. 7). U wist evenmin of dit tijdens deze reis door u gebruikte paspoort een visum bevatte. Ook hierover zou u niet zijn ingelicht (CGVS, p. 7). U slaagde er voorts ook niet in overtuigende informatie te verstrekken over de locatie van eindbestemming die uw vliegtuig aandeed. U geraakte niet verder dan dat u misschien op Rusland of Italië vloog. U leidt dit af uit het feit dat u de smokkaars onderling deze namen hoorde zeggen (CGVS, p. 7). Het betreft hier dus een louter vermoeden. De naam van de luchthaven waarop u toen vloog of de taal die daar gesproken werd, was u tevens onbekend (CGVS, p. 7). Ook over de locatie waar u onderweg van deze luchthaven naar België verbleef of andere plaatsen die u onderweg van daar naar België aandeed, waren u tevens onbekend (CGVS, p. 7 en 8). U kan zich enkel nog herinneren dat u vanuit de luchthaven op deze onbekende bestemming ongeveer anderhalve dag onderweg was naar België (CGVS, p. 8). Gelet op het grote risico dat u zou hebben genomen om door de autoriteiten in de luchthavens van zowel Dubai als Europa aan herhaaldelijke (identiteits)controles en ondervragingen onderworpen te worden met betrekking tot uw persoon, uw reisdocumenten en uw (reis)bedoelingen - men kan hierbij ook steeds uitvoerig worden verhoord over nationaliteit, de aard en de duur van het visum waarmee men reist en andere verplichtingen hiermee verbonden - , kan er nochtans van u verwacht worden dat u hieromtrent meer details zou kunnen verstrekken. Indien u Dubai werkelijk met een valse reispaspoort zou

hebben verlaten, kan worden verondersteld dat u goed voorbereid diende te zijn met betrekking tot alle gegevens vermeld in dit document. Tot slot moet worden opgemerkt dat u geen enkel stuk kon neerleggen ter staving van deze reisweg (vliegtuigtickets, boarding pass, bagagestickers). Het achterhouden van reisstukken maakt het tevens onmogelijk om uw reisweg na te gaan. U gaf daarnaast te kennen nooit zelf over een eigen paspoort beschikt te hebben (CGVS, p. 5). U slaagde er bovendien ook niet in op ondubbelzinnige wijze te beschrijven waar uw identiteitskaart zich bevindt. Gepolst naar uw persoonlijke documenten gaf u in dit verband ten overstaan van de Dienst Vreemdelingenzaken aan een geboorteakte, identiteitskaart en schoolcertificaten achtergelaten te hebben in Sri Lanka (vraag 21 DVZ). Tevens gevraagd naar uw identiteitsdocumenten tijdens uw gehoor op het Commissariaat-generaal, gaf u spontaan te kennen dat uw identiteitskaart werd ingehouden door militairen tijdens uw laatste arrestatie, om deze vervolgens nooit meer terug te krijgen (CGVS, p. 4). Verwonderlijk is evenwel dat u dit gegeven niet aanhaalde tijdens uw gesprek op de Dienst Vreemdelingenzaken. Hierop gevraagd waarom u dit niet onbelangrijk detail niet eerder ter sprake bracht op de Dienst Vreemdelingenzaken, geraakte u niet verder dan te stellen dat op de Dienst Vreemdelingenzaken nooit expliciet werd gevraagd waar in Sri Lanka uw documenten en dus ook uw identiteitskaart zich bevonden (CGVS, p. 5). Deze uitleg overtuigt niet, temeer ook daar hiernaar ook niet specifiek werd gevraagd tijdens uw gehoor op het Commissariaat-generaal wanneer u het verlies van deze identiteitskaart ter

sprake bracht (CGVS, p. 4). Door dit alles rijst sterk het vermoeden dat u uw Sri Lankaanse documenten achterhoudt om iets te verhullen. U slaagde er na uw gehoor op het Commissariaat-generaal overigens wel in een kopie van uw identiteitskaart neer te leggen.

Voorts dient gewezen te worden op meerdere tegenstrijdigheden, anomalieën en andere tekortkomingen in uw opeenvolgende verklaringen afgelegd ten overstaan van de Belgische asielinstanties aangaande uw arrestatie op 10 juni 2006. Zo slaagde u er vooreerst niet in op een eenduidige manier uw relaas hierover te brengen. Zo verklaarde u ten overstaan van de Dienst Vreemdelingenzaken in het kader van uw eerste asielaanvraag op 10 juni 2006 door het leger en de politie te zijn gearresteerd en vastgehouden omdat u kabels en materiaal bij had voor het werk dat u deed. U werd één dag vastgehouden, tijdens dewelke u ook naar de rechtbank werd meegenomen waar u te horen kreeg dat u uw werk niet meer mocht blijven doen om vervolgens te worden vrijgelaten (DVZ, vragenlijst CGVS 8 november 2011, vragen 3.1 en 3.2). In haar schrijven van 15 november 2012 gericht aan de Dienst Vreemdelingenzaken, directie asiel, verduidelijkte uw advocate, meester Mieke Van Laer, dit relaas. Zij gaf hierin te kennen dat u als beroep informaticakabels aanlegde en u door de autoriteiten ervan werd beschuldigd met uw werkmateriaal een bom te hebben willen fabriceren om een aanslag te kunnen plegen op een bus. Ze voegde eraan dat toen u in 2006 werd vrijgelaten een beroepsverbod kreeg opgelegd van de rechtbank. Uw verklaringen hierover afgelegd tijdens uw gehoor op het Commissariaat-generaal luidden echter enigszins anders. U verklaarde ditmaal dat op 10 juni 2006 uw bus, die op weg was van Jaffna naar Colombo, werd gestopt te Saviweve Puttalam, waar vervolgens een bom werd ontdekt op de bus. U en 11 anderen jongeren werden toen van de bus gehaald en in een cel opgesloten omwille van jullie jonge leeftijd. Het feit dat u onderdelen en gereedschap bijhad maakte u tevens verdacht. Na tussenkomst van uw tante werden u en uw neef (die net zoals u toen werd opgepakt) vrijgelaten. U werd vervolgens met de rest van de passagiers naar de rechtbank gebracht waar een zitting plaatsvond, waarna jullie werden vrijgelaten (CGVS, p. 8 tem 10). Het is op zijn minst opmerkelijk te noemen dat u nergens voorheen ter sprake bracht dat u werd opgepakt omdat u zich op een bus bevond waar zich ook effectief een bom aan boord bevond. Opmerkelijk is tevens dat u ten overstaan van het Commissariaat-generaal nergens over een beroepsverbod opgelegd door de rechtbank repte. U gaf zelfs te kennen geheel niets begrepen te hebben van wat er daar op de rechtbank werd gezegd of beslist (CGVS, p. 9 en 10). Geconfronteerd vervolgens tijdens uw gehoor op het Commissariaat-generaal met uw weinig eenduidige verklaringen in dit verband afgelegd, stelde u dat er door de rechtbank hierover effectief niets werd gezegd, waarbij u er aan toevoegde dat onderweg naar de rechtbank u door een Singhalese politieagent wel werd gezegd 'no work', wat u interpreteerde als dat u dit werk niet meer mocht doen, waarmee u uw verklaringen met betrekking tot dit aspect van uw asielrelaas wijzigde (CGVS, p. 10 en 11). Daarnaast is het tevens opmerkelijk dat over deze gebeurtenis niet zou bericht zijn door Tamilmedia of andere media in Sri Lanka, zoals u aangaf tijdens uw gehoor (CGVS, p. 10). Het betreft hier toch een belangrijk nieuwsincident, met name het aantreffen van een bom op een passagiersbus die Tamils naar de hoofdstad vervoert en dit op een ogenblik dat de vredesonderhandelingen tussen het LTTE en de Sri Lankaanse autoriteiten waren mislukt en beide partijen zich voorbereidden op het hervatten van de oorlog. Tevens bevreemdend is dat u van deze arrestatie en voorleiding voor de rechtbank nooit enig document zou ontvangen hebben. U kon deze gebeurtenis dan ook niet toelichten aan de hand van documenten. Net zomin bleek u in het bezit van enig document waaruit blijkt dat u in die periode effectief was tewerkgesteld bij de firma I Zone Company. Dit alles ondermijnt uiteraard de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Voorts dient te worden opgemerkt dat er tevens ernstige bedenkingen kunnen gemaakt worden bij de door u beweerde arrestatie en detentie in oktober 2011. Andermaal dient te worden opgemerkt dat u deze beweringen op geen enkele wijze kan staven. Daarnaast kan ook hier gewezen worden op enkele opmerkelijke tekortkomingen in uw verklaringen hierover afgelegd op het Commissariaat-generaal. Vooreerst weet u het Commissariaat-generaal niet te overtuigen van het belang van en de motieven van de autoriteiten voor uw arrestatie op 3 oktober 2011. U gaf te kennen op het ogenblik van uw arrestatie in Vavuniya bezig te zijn geweest met het leggen van een internetkabelconnectie in een communicatiewinkel. Of er enig verband is tussen deze activiteit en uw arrestatie, blijkt evenwel niet uit uw gehoor. Bovendien werd enkel u die dag gearresteerd, terwijl uw collega, een zekere Saba (u bleek zijn volledige naam niet te kennen), die samen met u aan het werk was, alsook de eigenaar van de communicatiewinkel, waar u toen aan het werk was (zijn naam bleek u evenmin te kennen), door deze militairen met rust werden gelaten (CGVS, p. 12). Zij hadden het enkel op u gemunt. U weet overigens niet of het bezoek van deze militairen aan deze winkel toevallig of gepland was (CGVS, p. 11). Uw

bewering dat u tijdens uw ondervraging duidelijk werd gemaakt dat u een LTTE-aanhanger zou zijn, vindt dan weer geen grond in uw activiteiten of persoonlijk profiel. U was nooit betrokken bij activiteiten van het LTTE of andere activiteiten die door de Sri Lankaanse autoriteiten als opruiend en/of bedreigend zouden kunnen worden aanzien. Het feit dat u deze zware beschuldiging niet kunt koppelen aan individuele beleving en ervaring ondermijnt de geloofwaardigheid van uw verklaringen. Bovendien kan verwacht worden dat indien de autoriteiten u effectief als aanhanger van het LTTE aanzagen, zij gebruikt zouden gemaakt hebben van de Sri Lankaanse anti-Terrorismewet (PTA of Prevention of Terrorism Act). Dit gaat gewoonlijk gepaard met de afgifte van een Detention Order (DO). U bleek hiervan geen weet te hebben (CGVS, p. 12). Wat uw detentie toen in het legerkamp van Vavuniya betreft, kan trouwens worden opgemerkt dat u hierover zeer vaag bleek. U slaagde er niet in hierover een concreet verhaal te vertellen. Zo bleek u de namen, graden of functies niet te kennen van de militairen die u oppakten of van de personen die u tijdens uw detentie ondervroegen (CGVS, p. 11 en 12). U wist evenmin van welke dienst (politie, leger, etc.) de personen waren die u ondervroegen (CGVS, p. 12). Ook slaagde u er ook niet in informatie te verstrekken over de identiteit van de militairen die u tijdens uw detentie zouden mishandeld hebben. U bleek evenmin te weten welke eenheden van het Sri Lankaanse leger gelegerd waren in het militaire kamp waar u werd vastgehouden (CGVS, p. 12). Verwacht mag worden dat u hier meer kennis van zaken heeft. Ook dit ondermijnt de geloofwaardigheid van uw relaas. U gaf in dit verband voorts te kennen tijdens uw gehoor op het Commissariaat-generaal gedurende 10 dagen vastgehouden te zijn een aparte cel, die zich in een cellenrij van 6 of 7 cellen bevond (CGVS, p. 12 en 13). Opmerkelijk is dat u buiten de directe cel naast de uwe nooit in die 10 dagen heeft kunnen vaststellen of er zich in de andere cellen in deze cellenrij gevangenen bevonden. Gezien het feit dat uw celdeur volledige van boven tot onder uit tralies bestond, zou toch mogen verwacht worden dat u in de mogelijkheid was dit vast te stellen (CGVS, p. 13). Ook uw bewering dat uw familieleden tijdens uw detentie overal naar u zou gezocht hebben, maar niet wist dat u in Joseph Camp werd vastgehouden, houdt maar weinig steek (CGVS, p. 13 en 14). Joseph Camp is immers één van grootste militaire kampen in Sri Lanka (Security Forces Headquarters – Wanni). Dit kamp is bovendien gelegen in Vavuniya-stad. Indien u daar werd opgepakt door militairen, mag verwacht worden dat uw familie eerst en vooral daar naar u zou zijn gaan zoeken, temeer ook daar dit kamp tevens dienst doet als detentiefaciliteit. Of ze dit effectief ook gedaan hebben, daarvan was u evenmin op de hoogte (CGVS, p. 13). Uw gebrekkige kennis van het handelen van uw familie tijdens uw detentie en uw desinteresse om hiernaar na uw vrijkomen te polsen, ondermijnt trouwens ook de geloofwaardigheid van uw relaas (CGVS, p. 14). Daarnaast kunnen er ook vraagtekens geplaatst worden bij uw bewering te zijn kunnen ontsnappen uit een zwaar bewaakt legerkamp als Joseph Camp. Dat men uw cel zou hebben vergeten af te sluiten, waarna u erin zou zijn geslaagd uzelf in een vat op een oplegger te verstoppen en zo uit dit legerkamp weg te geraken, overtuigt op zich immers niet. Uw verklaring dat uw familie nog tijdens uw detentie uw reis naar het buitenland reeds voorbereide, terwijl ze, luidens uw verklaringen, geen flauw idee hadden waar u werd vastgehouden, overtuigt evenmin (CGVS, p. 14 en 15), net zomin als het feit dat u nog dezelfde dag van uw ontsnapping met een publieke transportbus vanuit het busstation van Vavuniya naar Negombo afreisde. Verwacht mag immers worden dat de autoriteiten na uw ontsnapping actief naar u op zoek gingen en u er toen best aan deed om publieke plaatsen en transportmiddelen te mijden (CGVS, p. 14).

In het licht van voorgaande vaststellingen kan evenmin veel geloof gehecht worden aan de door u beweerde verdwijning van uw broer Premkumar. Deze zou kort na uw vertrek uit Sri Lanka door militairen bij hem thuis in Karainagar opgepakt zijn, toen hij verkeerdelijk voor u werd aanzien. Dat hieraan overigens weinig geloof kan gehecht worden, blijkt voorts uit een aantal tegenstrijdigheden in dit verband tussen uw verklaringen in dit verband afgelegd tussen uw gehoor op het Commissariaat-generaal en op de Dienst Vreemdelingenzaken en de door u neergelegde 'Tracing'aanvraag van het Rode Kruis. Zo verklaarde u ten overstaan van de Dienst Vreemdelingenzaken dat uw broer drie dagen na uw vertrek uit Sri Lanka op 15 oktober 2011 werd opgepakt (DVZ, vragenlijst CGVS, vraag 3.5.). Dit stemt overeen met 18 oktober 2011. Tijdens uw gehoor op het Commissariaat-generaal situeerde u zijn arrestatie dan weer ergens de 7de of 8ste dag na uw ontsnapping, wat overeenkomt met 20 of 21 oktober 2011. U voegde eraan toe dat u op dat ogenblik in Singapore verbleef (CGVS, p. 15). Daar reisde u op 15 oktober 2011 met het vliegtuig vanuit Colombo heen en verbleef u ongeveer 6 dagen, wat impliceert dat u daar rond 21 oktober 2011 vertrok (CGVS, p. 6 en 7). Echter, volgens het door u voorgelegde Tracingattest werd uw broer pas op 25 oktober 2011 opgepakt. Bevreemdend is tevens dat uw ouders nalieten zijn verdwijning onder de aandacht te brengen van mensenrechten- of hulporganisaties in Sri Lanka. Zo lieten ze na de Human Rights Commission of Sri Lanka in Jaffna, het

ICRC (International Committee of the Red Cross) of het Rode Kruis in Sri Lanka hierover in te lichten. U verklaarde weliswaar dat iemand van de Tamil politieke partij EPDP en hogere politieagenten in Colombo hierover werden ingelicht, maar slaagde er niet in meer informatie te geven over de identiteit van deze personen (CGVS, p. 16). De verdwijning van uw broer werd evenmin aanhangig gemaakt bij een rechbank. U had geen weet van een mensenrechtzaak die werd ingeleid (CGVS, p. 16 en 17). De door u neergelegde tracingaanvraag heeft trouwens maar weinig objectieve bewijswaarde, aangezien deze tot stand kwam op basis van eigen verklaringen.

Uit wat vooraf gaat kan worden besloten dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw asielrelaas. Uit de informatie waarover het Commissariaat generaal beschikt, blijkt dat de oorlog in Sri Lanka op 19 mei 2009 eindigde met de overwinning van het Sri Lankaanse leger op het LTTE. Hiermee kwam een einde aan 26 jaar gewapend conflict in Sri Lanka. De situatie is sindsdien gevoelig verbeterd. Het LTTE is militair volledig verslagen en is momenteel niet meer actief in Sri Lanka. Er werd werk van gemaakt om het hoog aantal 'IDP's' (Internally Displaced Persons, interne vluchtelingen) te hervestigen, terwijl het merendeel van de personen die verdacht worden van banden met LTTE ondertussen werden vrijgelaten. Het UNHCR in zijn *Eligibility Guidelines For Assessing The International Protection Needs Of Asylum-Seekers From Sri Lanka* d.d. 21 december 2012 wijst er weliswaar op dat algemene mensenrechtensituatie in Sri Lanka precair is, maar stelt dat in het licht van de huidige situatie in Sri Lanka alle aanvragen van asielzoekers uit Sri Lanka op basis van hun individuele intrinsieke merites moeten worden beoordeeld en het al dan niet toekennen van een internationaal beschermingsstatuut er vooral van afhangt of de asielzoeker aannemelijk heeft gemaakt dat hij tot één van de door het UNHCR opgesomde risicoprofielen behoort. Bijgevolg kan worden geconcludeerd dat de algemene situatie in Sri Lanka op zich geen aanleiding geeft tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging op basis van etnische origine in de zin van de Vluchtelingenconventie. Evenmin is de algemene situatie in Sri Lanka van die aard dat er zonder meer sprake kan zijn van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Het profiel van een Tamil afkomstig uit het Noorden van Sri Lanka is evenmin voldoende om aanspraak te kunnen maken op een vorm van internationale bescherming. Dit was wel nog het geval volgens de UNHCR *Eligibility Guidelines* voor Sri Lanka van april 2009. Personen die verdacht worden van banden met het LTTE, hetgeen u beweerde te vrezen bij terugkeer, kunnen volgens de huidige richtlijnen van UNHCR als een mogelijk risicoprofiel worden beschouwd. In dergelijk geval moet echter uit het individuele dossier blijken, namelijk door middel van documenten en/of geloofwaardige verklaringen, of de asielzoeker daadwerkelijk verdacht wordt banden te hebben met LTTE en in die oedanigheid nood heeft aan internationale bescherming. Gelet op bovenstaande vaststellingen heeft u echter op geen enkele manier het Commissariaat-generaal weten te overtuigen van uw voorgehouden LTTE profiel of van uw bewering wegens dergelijke verdenking te worden gezocht in Sri Lanka. Bijgevolg kan dan ook niet besloten worden dat u op dit ogenblik bij een eventuele terugkeer naar Sri Lanka het risico loopt op vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie. Evenmin kan worden gesteld dat er in uw geval een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming zou bestaan. Volledigheidshalve kan hier nog aan worden toegevoegd dat de twaalf risicofactoren waarnaar het Europees Hof voor de Rechten van Mens verwijst voor de beoordeling van asielaanvragen van Tamils uit Sri Lanka en andere risicofactoren gedetecteerd door het Commissariaat-generaal in haar *Subject Related Briefing "Sri Lanka. Risico bij Terugkeer"*, voor zover relevant bij de beoordeling van uw asielaanvraag, mee in overweging werden genomen.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich baseert, werd in bijlage in het administratieve dossier gevoegd.

De overige door u bijgebrachte documenten vermogen niet de minste afbreuk te doen aan voorgaande appreciatie. Uw identiteit, uw familiesamenstelling, de door u gevolgde studiest en de problemen van uw neven in Sri Lanka, Nimalaruban Ganesh en Tharmalingam Tharvaruban, staan hier immers niet te discussie. Deze vormen evenwel geen bewijs van de door u aangebracht redenen van vertrek. Voor zover de artikels en het attest van de HRC aangaande de problemen van uw neven moeten aantonen dat Tamils nog steeds onderdrukt (gearresteerd, vermoord, etc.) worden, dient te worden vastgesteld dat dergelijke algemene verwijzingen niet volstaan om aan te tonen dat u ook u in uw land van herkomst werd vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient in concrete te worden aangetoond en zoals hierboven reeds opgemerkt blijft u hier in gebreke.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

1.3. Stukken

Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift een samenvatting van een rapport van *Human Rights Watch* ("We will teach you a lesson").

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Aldus treedt de Raad niet louter op als annulatierechter. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

2.2. Verzoeker beroept zich in een enig middel op de schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet, de schending van de motiveringsverplichting van artikel 62 van de vreemdelingenwet en de schending van het artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

2.3. De bepalingen vervat in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Uit het verzoekschrift blijkt ontegensprekelijk dat verzoeker kritiek uitbrengt op de inhoud van de motivering zodat hij een beweerde schending van deze motiveringsplicht niet dienstig kan inroepen. Aangezien verzoeker de beoordeling van de aangehaalde feiten door de commissaris-generaal betwist, voert verzoeker de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

3. Nopens de status van vluchteling

3.1. Uit het gehoorverslag blijkt niet dat verzoeker "*vrij veel informatie heeft kunnen geven over zijn reisdocumenten*", wel integendeel verzoeker is quasi volledig onwetend over het groenkleurig paspoort en zijn reisweg. Evenmin ziet de Raad logischerwijs in waarom verzoekers paspoort vanuit Dubai vals zou zijn geweest indien hierin zijn ware identiteitsgegevens (naam, geboortedatum en –plaats, gehoor p. 7) en eigen foto waren opgenomen, laat staan dat het dan *überhaupt* nog nodig zou zijn geweest om verzoeker, toen hij de douane passeerde, een identiteitskaart te geven waarbij vermeld stond dat verzoeker stom was indien het paspoort toch zijn eigen gegevens bevatte en er aldus geen enkele reden was om hierover te moeten liegen en dit te camoufleren door stomheid voor te wenden. Verzoekers verklaringen en toelichtingen vermogen dan ook niet te overtuigen, zodat de terechte vaststellingen van de commissaris-generaal onverminderd overeind blijven. Indien de Raad verder vaststelt dat dit maar één van de motieven is geweest bij de weigering van verzoekers asielstatuut, dan stelt hij tevens vast dat het ontbreken van reisdocumenten en het afleggen van ongeloofwaardige verklaringen inzake de reisweg wel belangrijk zijn bij de beoordeling van het asielrelaas. Immers hiermee wordt de afreisdatum aangetoond wat samen met de reisdocumenten belangrijke gegevens zijn bij de beoordeling van de waarachtigheid van het asielrelaas.

De duur van het gehoor bij de DVZ kan niet beletten dat belangrijke gedetailleerde informatie wordt gevraagd zoals deze aangaande de identiteitsdocumenten. Zo blijkt zijn verklaring "*In Sri Lanka heeft*

betrokkene een geboorteakte, identiteitskaart en schoolcertificaten maar hij heeft deze achtergelaten" (verklaring 21), haaks te staan op zijn latere verklaring op het CGVS dat zijn identiteitskaart *"werd ingehouden door de militairen tijdens de arrestatie"* (gehoor p. 4). Indien deze verklaringen niet volledig tegenstrijdig zijn aan elkaar, kan echter wel worden vastgesteld dat verzoeker geen reisdocumenten neerlegt en slechts een kopie van zijn paspoort, wat mede gezien zijn ongeloofwaardige en onlogische verklaringen, onder meer inzake zijn paspoort vanuit Dubai, de CGVS inderdaad heeft doen vermoeden dat verzoeker deze achterhoudt. Verzoeker is evenmin ernstig waar hij beweert dat hij wel de smokkelaars overhoorde die spraken over Rusland en Italië maar niet weet welke eindbestemming het vliegtuig had terwijl deze in het vliegtuig van bij de aanvang van de vlucht op de televisieschermen te volgen is en herhaaldelijk door het boordpersoneel wordt aangekondigd. Ten slotte eens aangekomen op de luchthaven kon hij minstens aan de hand van de vele aanwijzingen vaststellen waar hij geland was. Dergelijke informatie kon aan een computertechnieker niet ontsnappen zodat verzoeker faalt in zijn medewerkingsplicht.

3.2. Van een kandidaat-vluchteling mag immers worden verwacht dat hij voor de diverse asielinstanties coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt en dat hij de feiten die de aanleiding vormen van zijn vlucht uit zijn land van herkomst op een zorgvuldige, nauwkeurige en geloofwaardige wijze weergeeft, zodat op grond hiervan kan nagegaan worden of er aanwijzingen zijn om te besluiten tot het bestaan van een risico voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie. Verzoeker overtuigt echter geenszins.

3.2.1. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker bij elk gehoor zijn asielrelaas uitbouwt. Dat verzoeker inzake zijn eerste arrestatie op de DVZ enkel in eigen persoon spreekt, zowel inzake de arrestatie als het verschijnen voor de rechtbank en niet over een bom op een bus spreekt (vragenlijst 3.1 en 3.2) maar op het CGVS verklaart dat hij, naar aanleiding van de vondst van een bom op een bus samen met zijn neef en nog 10 anderen werd vastgehouden, door tussenkomst van zijn tante en samen met zijn neef werd vrijgelaten en samen met de 30 anderen van de bus voor de rechtbank moest verschijnen (gehoor p. 9), ondergraaft het realiteitsgehalte van de in het CGVS-gehoor toegevoegde informatie. Immers is niet aannemelijk dat verzoeker een bom in een bus, die alle passagiers angst moet aanjagen, vergeet te melden bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Bovendien kan verzoeker de feiten niet objectiveren, wat niet geloofwaardig is indien hij werkelijk voor een rechtbank is verschenen, zeker indien er een beroepsverbod zou zijn opgelegd wat het verzoekschrift impliceert (*"Wellicht wou deze agent samenvatten of vertalen wat er door de rechter gezegd was"*). Evenmin is aanvaardbaar dat verzoeker zich hiervoor niet geïnformeerd heeft. Noch is aannemelijk dat zijn tante die blijkbaar een hoge verantwoordelijke functie heeft, geen advocaat heeft aangesteld. Zelfs indien deze arrestatie waarachtig zou zijn geweest, *quod non*, dan nog stelt de Raad vast dat verzoeker na één dag zonder gevolg is vrijgelaten en geen problemen meer ondervonden heeft tot oktober 2011, zodat geenszins aannemelijk is dat hij in de negatieve belangstelling van de autoriteiten stond, noch dat een beroepsverbod werd opgelegd.

3.2.2. De Raad ziet dan ook niet in waarom verzoeker enkel omwille van zijn werkzaamheden als netwerkinstallateur, namelijk het leggen van bekabeling voor internetconnecties, *überhaupt* op beschuldiging van LTTE-aanhanger gearresteerd zou worden op 3 oktober 2011 in Vavuniya, terwijl zijn collega en de eigenaar van de winkel geen hinder ondervonden en verzoeker die in Colombo gevestigd was slechts tijdelijk in de stad was. Verzoekers vergoelijkungen en excuses kunnen zijn bijzonder gebrekkige verklaringen inzake de detentie evenmin verschonen. Verzoekers verklaringen berusten immers op een aaneenschakeling van toevalligheden die niet kunnen overtuigen. Dat verzoeker toevallig is kunnen ontsnappen omdat *"de militairen vergeten mijn cel op slot te doen"* (gehoor p. 11), omdat deze militairen allen dronken en high zouden zijn geweest, en er toevallig net een tractor met lege vaten vertrok, hij zich hier ongezien voor de chauffeur en de militairen kon verstoppen, kan bezwaarlijk overtuigen, laat staan in een dermate belangrijk gevangenenkamp als Joseph Camp. Voorts nam verzoeker het publiek transport, terwijl een ontsnapte gevangene ongetwijfeld geseind stond en verzoeker aldus beweert dat hij bij de controleposten evenmin is opgemerkt. Ten slotte is niet redelijk aan te nemen dat verzoekers familie maatregelen treft voor zijn vertrek naar het buitenland wanneer ze onbekend waren met zijn arrestatie en er dus van uitgingen dat hij geen problemen had in zijn werk in Vavuniya in het Tamilgebied. Verzoekers vervolging, noch deze van zijn tweelingbroer, is geloofwaardig. Volledigheidshalve stelt de Raad eveneens vast dat verzoekers noch zijn familie enige werkelijke en

geadstrueerde poging hebben ondernomen om rechtsbescherming te bekomen via de politie, mensenrechtenorganisaties, een advocaat of andere kanalen (gehoor p. 15-17).

3.3. Verzoeker brengt verder geen argumenten of gegevens aan die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling van de asielmotieven. Verzoeker beperkt zich voorts tot het herhalen van het asielrelaas en het beklemtonen van de waarachtigheid ervan, het tegenspreken van de motieven en de conclusies van de bestreden beslissing, het maken van verwijten naar het CGVS (*“pure sfeerschepperij”*), het maken van loutere niet-geadstrueerde beweringen (*“Verzoekers eerder genoemde neef, N. G., werd na hun eerste arrestatie opnieuw opgepakt en stierf in de gevangenis, waarschijnlijk aan de verwondingen die hij door mishandeling opliep. Ook een andere neef, T. T., is verdwenen. Verzoekers tweelingbroer werd opgepakt in zijn plaats en er is nog steeds geen nieuws over hem”*), het geven van gefabriceerde *post-factum* verklaringen en het maken van persoonlijke vergoelijkingen en excuses (*“Verzoeker vernam de arrestatie van zijn tweelingbroer toen hij in Singapore zat. Hij is niet meer zeker van de datum waarop zijn broer gearresteerd werd, noch van de datum waarop hij ervan hoorde. Ook bij het Rode Kruis heeft hij een datum opgegeven bij benadering”*), maar laat na concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de conclusies in de bestreden beslissing kunnen weerleggen. De overige documenten kunnen hieraan niets wijzigen. Daarbij kan er nog op gewezen worden dat het lot van verzoekers neef, N. G., geen uitstaan heeft met verzoekers asielaanvraag nu hij initieel zelf vergat te melden dat deze persoon met hem op de bus zat of anderszins dat verzoeker niet aantoonbaar betrokken te zijn bij de situatie van zijn beide neven. Verzoeker weerlegt dan ook geenszins de besluiten van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, die steun vinden in het administratieve dossier en op omstandige wijze worden uitgewerkt in de bestreden beslissing. Derhalve blijven de motieven van de bestreden beslissing overeind.

3.4. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

4. Nopens de subsidiaire bescherming

4.1. Verzoeker gaat er in deze aan voorbij dat voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van 48/4, § 2, a) en b) net als bij de vluchtelingenstatus de bewijslast principieel op de vreemdeling rust. Aangezien verzoekers asielrelaas niet geloofwaardig is, kan hij zich niet steunen op de elementen die aan de basis van zijn relaas liggen om aannemelijk te maken dat hij in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Verzoeker heeft immers niet aannemelijk gemaakt dat hij in de negatieve belangstelling van de Sri Lankaanse autoriteiten zou staan laat staan dat hij gepercipieerd zou worden als vermeend LTTE-lid.

4.2. Uit de aan het administratief dossier toegevoegde *Subject Related Briefing “Sri Lanka” – “Risico bij terugkeer”*, van 21 maart 2013, blijkt dat de organisaties die beweren gevallen van foltering op terugkeerders te kennen, met uitzondering van *Human Rights Watch* en *Amnesty International*, hetzij organisaties zijn die lobbywerk verrichten voor de Tamils in Sri Lanka, hetzij organisaties zijn die in het bijzonder opkomen voor de kansen van asielzoekers in het Westen. De rapporten over foltering op terugkeerders na de oorlog geven bovendien geen zicht op de essentiële elementen noodzakelijk of nuttig bij de beoordeling van een asielaanvraag, onder meer inzake de identiteit van slachtoffers, de reden en wettelijk kader van de foltering, de omstandigheden van de foltering, de wijze van vrijlating, de reisweg terug naar het VK en eventuele documenten van de betrokkenen. Uit de aangebrachte informatie blijkt bovendien dat CEDOCA de *Freedom For Torture Foundation* en *Human Rights Watch* heeft gevraagd om deze elementen (eventueel off the record) te mogen kennen, maar deze organisaties hebben dergelijke informatie over hun “cases” tot op heden niet gedeeld. Bijgevolg is het niet mogelijk om uit de geanalyseerde mensenrechtenrapporten te concluderen dat louter een asielaanvraag of een verblijf in het Westen, de negatieve belangstelling van de autoriteiten zouden kunnen wekken of leidt tot een arrestatie bij de terugkeer.

4.2.1. Uit een allesomvattende analyse van het UKBA van 20 december 2012 *“Sri Lanka Bulletin: Treatment of Returns”* waarin alle rapporten, gepubliceerd tussen maart en november 2012, geanalyseerd worden waarin sprake is van gevallen van foltering op teruggekeerde asielzoekers, blijkt

volgens verschillende aanspreekpunten dat terugkeerders momenteel geen problemen kennen (detentie, mishandeling, foltering) bij of na aankomst in Colombo enkel en alleen omdat ze terugkeerders zijn. De aanspreekpunten van de BHC gaven wel aan dat Tamils die gelinkt kunnen worden met de LTTE (vooral van de politieke vleugel of van de strijders) of met een belangrijke paramilitaire leider zeker hierover ondervraagd zullen worden, zelfs wanneer ze reeds "gerehabiliteerd" werden. Verder blijkt dat terugkeerders met een strafblad, die door de veiligheidsdiensten gezocht worden, in het bezit zijn van (ver)vals(t)e documenten, het voorwerp zijn van een arrestatiebevel, gelinkt worden aan mensenhandel/gedeserteerd, ontsnapt zijn uit gevangenschap of de borgvoorwaarden ontlopen zijn, weldegelijk problemen kunnen krijgen. Tamils - in het algemeen - zouden volgens de aanspreekpunten in al de bovenstaande gevallen niet per se meer problemen riskeren dan Singalezen.

4.2.2. Indien uit alle geanalyseerde informatie aldus wel kan blijken dat afgewezen asielzoekers en Tamil-terugkeerders bij een terugkeer grondig gescreend worden op de luchthaven, en mogelijk ondervraagd kunnen worden, dan kan hieruit op zich geen reëel risico op ernstige schade worden afgeleid. Bovendien dient er eveneens op gewezen te worden dat verschillende andere onafhankelijke en betrouwbare bronnen die de mensenrechtensituatie in Sri Lanka van nabij opvolgen, geen weet hadden van Sri Lankanen die in de loop van de laatste jaren na hun terugkeer hierdoor gefolterd zouden geweest zijn. Wel is er sprake van corruptie en stelt *Human Rights Watch (HRW)* dat alle onderzochte slachtoffers van arrestatie aan de grens zich via familieleden dienden en wisten vrij te kopen uit hun detentie. Voorts neemt de *British High Commission (BHC)* in Sri Lanka bijzonder uitgebreid haar monitoringtaak op zich ten aanzien van vele terugkeerders vanuit het VK en faciliteert en stimuleert alle terugkeerders om zich ook na het verlaten van de luchthaven, indien gewenst, tot hen te wenden. Naast de vele NGO's en mensenrechtenorganisaties, is ook de International Organization for Migration (IOM) een bijzonder toegankelijk en belangrijk aanspreekpunt in geval van vervolging na een (al dan niet gedwongen) terugkeer. Verzoeker legt geen informatie neer waaruit verontrustende meldingen kunnen blijken. Bovendien leidt verzoekers profiel -afkomstig uit Colombo en gehuwd met een Singhalese vrouw- niet tot de bijzondere aandacht. Ten slotte kan worden opgemerkt dat verzoeker in het verleden veelvuldig het land is in en uit gereisd en hierbij geen problemen ondervond.

4.2.3. Aangaande de uitspraak van 28 februari 2013 van de Britse High Court stelt de SRB dat er een algemene stop van terugleidingen van Tamils naar Sri Lanka werd bevolen, doch dat deze verordening zou gebaseerd zijn op de vaststelling dat het ongepast zou zijn om Tamil terug te leiden terwijl de *Upper Tribunal (Immigration and asylum chamber)* een nieuwe "Country Guidance Case" beslecht. Daargelaten dat deze uitspraak geen precedentenwerking geniet in België, werd intussen op 3 juli 2013 de zaak *Sri Lanka CG [2013] UKUT 319 (IAC)* uitgesproken en bevestigt deze *Updated Country Guidance case: GJ and Others (post-civil war: returnees)* het hogervermeld standpunt.

4.3. Noch uit verzoekers verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan aanspraak te kunnen maken op de bepalingen van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

4.4. Verzoeker vroeg tevens in ondergeschikte orde "het dossier opnieuw over te maken aan de Commissaris-Generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen ten einde een correct juridisch onderzoek mogelijk te maken". De Raad stelt vast dat, gelet op wat voorafgaat, de commissaris-generaal terecht tot de ongegrondheid van de asielaanvraag heeft besloten. Verzoeker maakt geenszins aannemelijk dat verder onderzoek noodzakelijk zou zijn, temeer nu hij niet aantoont dat de gegrondheid van zijn asielmotieven onvoldoende werd onderzocht, noch zelf ook maar enigszins elementen aanvoert waaruit kan blijken dat verder onderzoek noodzakelijk is.

4.5. Het aangehaalde middel is ongegrond.

5. Kosten

5.1. Het door de verzoekende partij onverschuldigd gekweten rolrecht ten belope van 175 euro dient te worden terugbetaald.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

Het door de verzoekende partij onverschuldigd gekweten rolrecht ten belope van 175 euro dient te worden terugbetaald.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht oktober tweeduizend dertien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK